

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNAVÄNNENS JUBILEUMSNUMMER

N:o 38
Den 23 Sept.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: **Signe Walder.**

40 årg.
1923

Påskalammet

2 Mos. 12: 1—13

ad ville rädda sitt folk undan de svåra plågorna. Men alla förstfödda i Egypten skulle till straff för folkets hårdhet slås av Herrens hand. Även boskapen, som där hölls för att vara gudaväsen, skulle som ett tecken på Guds makt dödas. Men för israeliterna blev påskalammet ett räddningens medel. Om varje hufvader bland israeliterna följde Herrens anvisning, skulle alla räddas undan dödens ängel, när han gick omkring och slog allt förstfött.

På den fjortonde dagen i månaden Nisan skulle ett litet oskyldigt lamm slaktas i varje familj. Något av dess blod strök man på båda dörrposterna och på det övre dörrträet. När dödsängeln såg detta tecken gick han förbi det huset. Alla därinne voro då

räddade. Det lilla lammet är en förebild till Jesus Kristus, som är vårt påskalamm. Även han gav sitt liv för oss. Hans blod renar från alla synder. Utan Jesu förlåtelse gå vi förlorade. Ingen kan rädda oss mer än han. Synderna förstöra oss, Jesus vår frälsare upprättar oss.

Lammet skulle vara felfritt. Jesus hade heller inga fel. Elaka människor skulle nog inte underlåtit att peka på dem, om de funnits. Han var helig, ren och god. Onda tankar besmittade ej hans rena själ. Hans hjärtas känslor smutsades ej av synden. Han levde bland dåliga människor utan att själv för ett ögonblick vika från godhetens väg. Vad vi önska, är att vi kunde likna honom. Låt oss se på hans rena och härliga bild, att vi må bli helgade av hans personlighet. Ju mer vi umgås med honom, dess mera komma vi att likna honom.

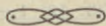
När israeliterna åto påskalammet, skulle de vara resklädda. Deras vida och långa mantlar sammanhöllos av ett bälte eller en gördel, de hade sandalerna på fötterna och vandringstaven i handen. Redan samma natt skulle de övergiva sina hem och ge sig av på en lång vandring mot ett annat land.

Även vi äro vandringsmän, som tåga genom denna världen hän mot evigheten. Kanske vi ha en både farlig och mödo-

sam vandring framför oss. Alltid gäller det att vara i ordning för uppbrott. "På stället vila" är inte en kristens lösen utan "framåt". "Jag far därefter", säger Paulus vid tanken härpå. Att vilja bli en snällare gosse och flicka är just som ett "framåt" på livsvägen.

Israeliterna skulle äta påsklammet tillsammans med osyrat, alltså icke jäst bröd, och bittra örter. Det var ju bråttom och dessutom var det osyrade brödet en bild av den renhet i sinnet, som bör utmärka den sanne israeliten. De bittra örterna voro en bild av de svåra lidandena i Egypten. Dessa skulle de alltid minnas för att därigenom känna tacksamhet mot Gud, som hjälpte sitt folk ut ur trældomen.

En människas liv i synden liknar mycket israeliternas trældom i Egypten. Man har ej någon frihet, när man lever i synd. Många lida grymt av detta nesliga slaveri. Mången sliter ut sig och dör en förtidig död. Den bundne söker slita sönder de starka banden men förgäves. Endast en är vår frälserman, nämligen Jesus, han som är vårt påskalamm. Han kan också förljuva det bittra och svåra i livet. Vandrigen med honom är en skön sak. Må du lägga din svaga barnahand i hans starka! Då skall det gå dig väl. *V. Wikholm.*

Det var en gång...

Det var en gång en ung varmhjärtad lärare, som innerligt älskade sina barn både i vardags- och söndagsskolan och gjorde, vad han kunde för att leda dem till barnavännen Jesus. Hans största bekymmer var, att det fanns så ont om lämplig läsning för de små.

Många söndagsskolor funnos, men blott ett par barntidningar, som utkommo en eller två gånger i månaden. När han såg huru besvikna barnen voro de

söndagar, som de blevo utan tidningar, blev han verkligt bekymrad och funderade på, huru han skulle kunna hjälpa dem.

En dag sade han till sina medlärare och lärarinnor i söndagsskolan:

"Vi måste skaffa barnen en tidning till varje söndag, så att de få med sig hem något Guds ord och någon annan god läsning därjämte. Nästa år, om Gud vill, kommer jag att försöka därmed."

Förslaget vann livligt bifall, ty alla ansågo den unge läraren särdeles passande för en sådan uppgift.

Hösten 1883 började han att tillsammans med en god vän utgiva tidningen.

Ni ha nog redan gissat, att det är frågan om Barnvännen och att den unge läraren var redaktör J. B. Gauffin, "farbror Barnvän", hos vilken Sveriges barn stå i stor tacksamhetskuld för allt, vad han genom sin tidning givit dem.

Vår egen tidning fyller alltså 40 år i höst. Endast Gud vet, vad denne lille budbärare under den tiden utträttat. Evigheten skall göra det klart.

Redan från sitt första framträdande fick Barnvännen varmt erkännande både av pressen och troende lärare och lärarinnor.

Det oaktat var det i början brydsamma tider för den unge redaktören och hans medhjälpare, ty dels voro de ovana vid arbetet och dels fingo de kännas vid stora utgifter, ty så fint utstyrd som tidningen var, täcktes ej utgifterna av den låga prenumerationsciffran. Men det nedslög ej modet på dem, som voro intresserade av tidningen.

Unga entusiastiska krafter ställde sig till redaktörens förfogande och hjälpte till både med falsning och expediering av tidningen.

Första året utgick Barnvännen i 8,000 exemplar, andra till 12,000, sedan till 16,000, 20,000 o. s. v. tills den nu är uppe i 70,000.

Tänk er, 70,000 exp. i veckan! Det blir 3,640,000 exp. som årligen sprides i de svenska hemmen från Lappland ned till Skåne.

Om vi antaga, att varje tidning läses av tre personer, så blir det en så stor läsekrets, att få svenska tidningar torde ha en större.

Det är ett stort ansvar att skriva för barn. Detta kände redaktör Gauffin.

Hans motto var: "Endast det bästa är gott nog åt barnen".

Själv skrev han utomordentliga uppsatser i sin tidning, men han skaffade

sig också duktiga medarbetare. Främst av dem var fru Anna Gauffin, som ända från tidningens början var med i arbetet och efter makens död ensam redigerade tidningen. Den unge sonen, numera rektor vid Lundsbergs skola, Ejnar Gauffin, skrev ofta under signaturen "Skjolder" sånger, berättelser och reseskildringar. Andra medarbetare voro den älsklige barnvännen Fr. Engelke, Patrik Harling, David Nyvall, fru Augusta Lönborg-Aster, Betty, Anna Preinitz, Cornelia Levezow m. fl. Många av dessa äro hemma hos Herren. Den som längst medarbetat i Barnvännen torde vara fru Elin Nordin, som under 20 år, under signaturen Ella, skrivit sina vackra poem, sånger och berättelser till glädje för tvänne generationer barn.

Det mycket krävande kontors- och expeditjonsarbetet sköttes under de första 15 åren på ett utomordentligt sätt, med kärlek och förståelse av lärarinnan, fröken Elin Eriksson, och sedan, när hon flyttade till Svenska Missionsförbundets expedition, av fröken Naemi Hedin. Genom deras försorg har Barnvännen i 25 år utsänts till söndagsskolorna landet runt och aldrig kommit för sent.

Sedan Svenska Missionsförbundet övertagit tidningen, har detta arbete skötts av olika personer, bland dem fröken Signe Ehrling, och numera av fröken Agda Wännlund.

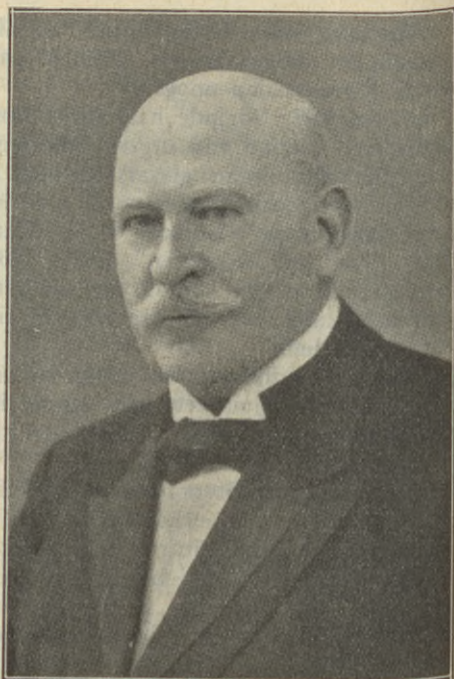
År 1920 ingick redaktör Gauffin i sin Herres vila. Hösten 1922 avled fru Gauffin helt plötsligt. Från hennes död till årets slut redigerades tidningen av söndagsskolesekreteraren G. Wallinder. Från detta års början är fru Signe Walder dess redaktör.

Det är ett stort och krävande uppdrag att taga upp arbetet efter makarna Gauffin. Den nya redaktörens bön och innerliga önskan är dock att vidare få fortsätta på samma väg som de och att den välsignelse, som i så rikt mått följt Barnvännen under de gångna 40 åren, måtte följa den allt framgent. S. W.

BARNAVÄNNEN

Fru ANNA GAUFFIN

Redaktör J. B. GAUFFIN

Seminarielärare V. WIKHOLM,
som alltsedan Gauffins död skrivit
textutredningen

Kamrer AXEL GRÖNKVIST,
ansvarig utgivare av Barnvännen

Söndagsskolesekreteraren,
fl. kand. GUST. VALLINDER

Rektor E. GAUFFIN

Fröken ELIN ERIKSSON

Fru ELIN NORDIN (Ella)

Fröken NAEMI HEDIN

Fröken AGDA WÄNNLUND

Fru SIGNE WALDER

Fröken SIGNE EHRLING

En hednabarnens vän

Sven, en liten fattig krympling, gick en dag till handelsmannen i sin by och frågade ödmjukt, om han ville skänka honom en liten härva garn.

"Vad skall du med garnet till?" frågade köpmannen.

"Jag skall binda ett litet nät därav och sälja det för 25 öre samt giva pängarna till Bibelsällskapet.

Ty jag har hört, att de trycka bibeln åt de stackars hedningarna och att det kostar 25 öre att få en sida tryckt. Jag vill så gärna hjälpa dem i det arbetet."

Köpmannen gav honom garnet och sade, att han ock ville köpa nätet, när det var färdigt.

Snart kom Sven till honom med det. "Du är en bra gosse", sade handlanden, "här får du 25 öre för nätet och 25 öre, som du skall använda för egen del."

"O, nej, nej", ropade gossen, "jag behöver intet för egen del. Käre herré, tillåt mig, att giva också den till Bibelsällskapet, så att de kunna trycka två sidor i bibeln."

Köpmannen fick tårar i ögonen vid den lille krymplingens ord, ty han förstod, att han liknade den fattiga änkan som lade allt, hon ägde i offerkistan. Sådana glada givare äro sällsynta, därför skall man ej söka "hålla igen" för dem.

Vårt fosterland

Av alla stora och härliga gåvor, som Gud givit oss, är vårt fosterland en av de största. I detta land hava våra fäder kämpat och arbetat. Här hava de med kraftfull arm och med järnhård flit brutit mark, här hava de med okuvligt mod värnat sin frihet och självständighet, här hava de hoppats och fröjdats och här sova de den sista sömnen i den jord, som för dem var så dyr och kär.

Och när de gingo bort överlämnade de åt sina efterkommande ett fritt och självständigt land. Friheten var dem kärare än allt annat på jorden, och i hägnen av densamma kunde de fritt utveckla sig efter sitt säregna skaplygne. Men den frihet och självständighet, de såsom ett heligt arv efterlämnade bör av oss väl förvaltas, så att friheten alltid må förbliva bofast i vårt land.

Skönt och härligt är vårt land. Få länder kunna i skönhet och behag tävla med detsamma. O, huru majestätiska äro icke våra stora snöhöljda fjäll, som spegla sina väldiga hjässor i den klara fjällsjöns vatten, huru härliga äro icke våra stora mörkgröna, susande skogar, våra blånande sjöar, där fisken leker och simmar, och våra klara strida älvar med sina forsar och fall, där laxen hop-

par och där strömkarlen, enligt sagan, strängar sin harpa, då månen strör sitt silver över nejden och då älvorna dansa sin trolska dans. Och vem fröjdas icke vid åsynen av våra stora leende fält med sina vajande skördar och sina skuggor och dagrar.

Huru oförläpligt sköna äro icke våra klara vinternätter, då stjärnorna glimma som diamanter och norrskenet i olika färgnyanser flamlar på fästet, huru ljuvliga äro icke vårkvällarna i norden, då trasten sjunger i furuskogen, då änderna och vildgässen komma och då bäcken hoppar och sjunger under sin muntra färd till det oändliga havet, huru oförgätliga äro icke våra ljusa sommarnätter, då ljuset dallrar och skälver, och då vakan slår de vemodfulla slagen.

Och i detta fagra land bor jordens bästa folk. Vid jämförelse med andra folk taga svenskarna första priset. Nog hava de många fel och brister. Men de hava många stora förtjänster, som vi aldrig få glömma.

Älska ditt vackra, fria fosterland och dess präktiga och duktiga folk.

A. Walder.

— — Våra klara, strida älvar med sina forsar och fall — —

— — huru härliga äro icke våra stora mörkgröna, susande skogar — —

Uti ett nu bland Lapplands fjäll
vi stodo i en stjärnklar kväll,
och norrsken flammade så grant,
åt snökristall och diamant
det glans och färger skänkte,
det blixtrade och blänkte.

I lappfars kåta snart jag stod,
och lappmor var så blid och god.
En "Barnavän" bland annat gott
till juleklapp de hade fått,
i den lill-Anfi tittar
och vackra gubbar hittar.

"Farväl", och strax jag borta är
förutan möda och besvär,
och på en jämtländsk fäbovall
jag lyss till vallarflickans trall
och låt av näverluren
från bergens jättemurar.

Dit kommer då en vandringsman,
ur näverkonten plockar han,
vad mor i bygden har lagt ner.
En gammal, välbekant jag ser,
han tar ur kontens gömma,
den ville mor ej glömma.

En ruderresa

Det knackade uppå min dörr
så lätt, så vant som ofta förr,
och in det steg en lustig fyr:
"Säg, vill du ut på äventyr
långt över land och bölja?"
Jag ville gärna följa.

Ty det var Fantasien, som kom,
— han sällan ohörd vänder om, —
och bort jag for från allt mitt stök,
ja, bort från man och barn och kök,
långt ut i världen vida
vid Fantasies sida.

Det "Barnavännen" var förstas,
som läses medan det bestås,
ett kraftigt mål med ost och fil
åt den, som vandrat mil och mil
uppefter bergets sida
igenom skogar vida.

Vid Dalaälvens dån och brus
och vackra björkars sommarsus
jag sedan dröjer, nöjd och glad.
Ett litet, välkänt tidningsblad
en barnaflock förnöjer,
som vid en vägkant dröjer.

Mitt i en storstad nästa gång
Jag stannar på min färd så lång.
Fast det är söndag, möts min blick
av oro nästan vart den gick,
det tular, ringer, ropar
bland stora mänskohöpar.

Då får jag se en barnarad,
som kommer söndagsfin och glad.
En tidning har en var i hand,
i den de kika litet grand,
men snart den glada raden
är spridd runt om i staden.

Nu far jag söderut alltmer.
En liten "gäsapåg" jag ser,
som tjänar i en Skänegård
med hundra gäss uti sin vård,
här får han gå och trampa,
så tungt hans träskor klampa.

I Kina möter samma syn,
men "Kinaman" är gul i hyn
och tittar på mig litet snett. —
"Nu vill jag hem, att vad jag sett
för redaktör'n berätta,
då vi i lugn oss sätta.

Gemensamt gå vi sen, vi två,
och stilla vid en grav vi stå. —
Vår "Farbror Barnavän", sov gott!
Hav tack för allt, som vi ha fått
av dig i tider långa!
Tack från så många, många!

Ditt verk välsigne än vår Gud,
att tidningen ett sändebud
till Sveriges barn alltjämt må bli,
det bedja och det önska vi,
ett sändebud från Herran,
som når dem när och fjärran!
Elin Nordin.

"Är det ej långsamt, lille Per,
gå ensam hela da'n så här?"
"Å, jag har matsäck, må du tro,
den maten den är fet och go',
ty smör och honing flyta
i Skänemorans gryta.

I söndagsskolan i vår by
får jag en tidning, fin och ny
varenda söndag, och i den
jag läser om och om igen,
då jag här går och knallar
och gäsahjorden vallar."

Rätt vad det är, så får jag lust
att slå mig ner på bergig kust.
Här ligger havet stort och fritt,
och skummet glänser silvervitt.
Vår tidning även hunnit
hitut, och hjärtan vunnit.

Men Fantasien har ingen ro,
förrän han fått mig med, månn' tro,
dit ned till Kongos svarta små,
som, fast de ej vårt språk förstå
dock "Barnavännen" vänder
med ivriga små händer.

Hur Pelle kunde hjälpa mor

Av Tant Elisabet

Backtorpet låg på sluttningen mot sjön, omgiven av björkar och alar. Bakom låg skogen, högtidlig och hemlighetsfull, och därinne vid de slingrande stigarna växte linnéan, som spred sin doft vida omkring. Längst inne i skogen lyste lingen röda, och vem som helst fick komma och skörda av skogens "röda gull".

"Skogen liksom riktigt längtade att få ge av sina skatter till människobarnen."

Så ungefär hade lärarinnan talat till barnen, då hon gav dem två dagars lov till bärplockning. De större skulle dra långt in i skogen för att söka sin lycka, medan de mindre fingo nöja sig med vad hemmamarken hade att bjuda på.

Pelle i Backtorpet satt på förstugbron och plirade i solen. Det var ännu tidigt på dagen. Pelles mor, Anna i torpet, som sen ett år tillbaka var änka, fick ej försova sig. I dag skulle hon hjälpa till med skördearbete hos en bonde i trakten, och Pelle skulle vara ensam hemma för att se till smådjuren. Kon skulle "grannas Karin" mjölka och se om, ty det kunde inte Pelle. Med många förmaningar att vara rädd om elden och att ej gå till sjön, tog mor farväl och var snart försvunnen bakom björkdungen.

Så var Pelle ensam. Katten, som just fått sitt morgonmål, spann förnöjd i solgasset, flugorna surrade muntert och fåren bräkte av förnöjelse. Pelle sträckte på sig — — — vad skulle han taga sig till hela långa dagen — —. Han var ju för liten att gå med de

större barnen till skogen och plocka lingen, och omkring torpet fanns just ingenting. Pelle, som annars brukade vara så munter och glad, såg nu allvarsam och grubblande ut. —

Om han bara vore stor, så han kunde hjälpa mor. — I går kväll hade han hört henne bedja, då hon trott, att han sov, och den bönen kunde han ej glömma. Inte visste Pelle, att mor hade bekymmer och det för hans skull. Alltsammans hade hon talat om för Gud, både att Pelle behövde nya skor till vintern och en varm rock samt mycket annat, som han inte riktigt kunde höra. Pelle hade helst velat krypa upp ur bädden och slingrat sina armar om mors hals för att trösta henne, men han skulle ju sova. Han förstod att detta var något, som mor ville hava allena med Gud.

Pelle hörde även mor tacka Gud för hälsa och krafter samt för sin gosse, som hon älskade så högt. — O, vad det kändes stort att vara älskad så. — Pelle måste göra något för mor. Tänk om man ändå skulle gå och plocka lingen. Han hade hört pojarna i skolan säga, att om man följde vägen till Sven Perssons lada och så tog av till höger, så skulle där finnas väldigt med bär. Mor hade ju aldrig förbjudit honom att gå till skogen.

Pelle betänkte sig ej länge. Det riktigt sjöng och jublade inom honom, då han tänkte på huru mycket bär han skulle plocka och sälja, och mor skulle naturligtvis få pengarna. Skyndsamt försåg han djuren med vatten, tog ett par duktiga smörgåsar med sig samt en

stor korg. Ordentligt lade han nyckeln på gömstället under stenen och så bar det i väg.

Kommen till den omtalade ladan, fick han syn på en skara större barn och ungdomar.

"Åh, vart skall korgen taga vägen med Back-Annas Pelle", skrattade de och gjorde spektakel åt honom.

"Jag skall plocka lingon", svarade Pelle käckt.

"Ja, så mycket du vet, så kommer du ej med oss, ty vi vill inte ha några småbarn att se efter", sade Konrad, ledaren för skaran. Och därvid blev det.

Pelle stod där med sin stora korg, både ledsen och obeslutsam. Han satte sig på en mossbelupen sten och funderade. Tänk, om han skulle göra som mamma — tala om det för Gud. Han föll på knä mitt i skogen och bad sin enkla bön:

"Käre Gud, hjälp mig att hitta mycket lingon, och skulle du tycka, att korgen är för stor, så är jag nöjd med hälften, i Jesu namn. Amen."

Han klev upp på en sten, och såg sig omkring. Till vänster gick en liten smal stig, och därborta låg sjön, alltså kunde han ej gå vilse, om han gick åt det hållet. Han följde nu den lilla gångstigen ett stycke in i skogen.

Redan hittade han några stora klasar. Så trevligt det lät då bären trillade ner i den tomma korgen, men tänk så många, många det behövdes för att fylla den. Pelle gick nedböjd och tittade hit och dit, girigt tagande varje bär han såg. Med ens skimrade det så underligt för hans ögon. Rött vid rött. Var det möjligt! Kunde det finnas så mycket lingon på ett ställe. Pelle blev nästan yr i huvudet. Först rafsade han litet här och litet där, men sen plockade han med en viss ordning. Det var som om bären växte på en hylla, ty själv stod Pelle på bottnen av ett mindre grustag och behövde bara repa lingonen i korgen. Nu gick det fort att få den fylld. Överlycklig plockade Pelle tills han knappt orkade lyfta korgen från

marken, men då fick han ett nytt bekymmer. Huru skulle han orka bära hem bären. Åh, nu visste han råd, han skulle gömma korgen under den stora granen medan han gick hem efter sin kärra. Men Pelle hade blivit riktigt girig. Han ville ha alla bären, som växte vid grustaget. Om han hade haft något mera att plocka i. — Jo, nu visste han. — Mor skulle nog ej bli ledsen om han plockade i sin rena blus.

Kvickt krängde han den av sig. Med en bandstump band han ihop ärmarna och hals så det blev en riktig påse. Pelle unnade sig nu några minuters rast för att äta upp smörgåsarna. Nu hade han riktigt tid att se sig omkring.

"Åh, så mycket lingon! Tack gode Gud, tack gode Gud."

När solen började dala mot väster hade Pelle sin påse full och nu släpade han sina skatter under den stora granen. Det var ingen konst att hitta dem ty där växte ett par höga enar på var sin sida om stigen. Lätt till sinnes sprang Pelle efter sin kärra. Hemma vid gården var allt bra och sen han givit djuren friskt vatten, skyndade han till skogen med sin kärra.

"Tänk om någon tagit bären, men nej, Gud hade ju hört hans bön, och då ville han nog ej gäckas med honom. Och mycket riktigt. "Skogens röda gull" låg säkert i sitt gömställe och med ganska stor möda fick Pelle det plaserat på kärnan. Nu kände han sig så stolt som en segerfurste som vänder nemåt med ära och byte.

Just som han undrade, om han skulle köra direkt till handelsboden fick han se en fin dam komma vägen fram. Pelle lyfte artigt på mössan då han körde förbi.

"Har du plockat alla dessa bären själv?" frågade hon vänligt.

"Jaa, vartenda ett", svarade Pelle tvärsäkert och blev alldeles röd av förtjusning.

"Skall din mamma ha alltsammans?"

"Neej, jag skall sälja dem i handelsboden, och så skall mor få pengarna."

"Men handelsmannen ger dig ej så mycket för dem, ty han skall själv sälja dem. Men om jag får köpa dem skall jag giva dig gällande pris."

Pelle förstod ej riktigt, vad som var bäst, men han tyckte, att den snälla frun såg så vänligt på honom, och så beslöt han, att hon skulle få köpa bären.

Den vänliga damen berättade för honom, att hon och hennes gosse voro här endast på besök och skulle resa om några dagar, och hon vore tacksam om Pelle ville plocka flera bär till henne. — Om han ville, — han visste inget bättre och, medan de gingo vägen fram, berättade Pelle om dagens upplevelser, och hur han så gärna ville hjälpa mor.

Den vänliga frun log genom tårarna då hon såg barnets rena blick och förnam dess oskyttade tro. "Herre, giv mig mer av denna tro", suckade hon i sitt hjärta.

Pelle följde frun hem med bären, där de mättes och priset blev bestämt. Betalningen skulle han få dagen därpå.

Om han kunde plocka lika mycket till, så skulle det nog bli pengar av.

Mor anade ingenting om saken. Nog tyckte hon att Pelle ej var sig alldeles lik. Hans ögon tindrade och kinderna glödde.

"Han måtte väl aldrig bli sjuk? Men nej, han var ju så glad och munter."

Nästa morgon var Pelle uppe före mor. Det är besynnerligt. Kvickt kilade han efter ved och vatten, samt hjälpte mor på allt sätt. När mor var färdig att gå till sitt arbete igen strök hon Pelle över den lingula lug-

gen och sade: "Tänk om jag inte hade dig, Pelle, vad skulle jag då glädja mig åt. Ha nu inte alltför långsamt och glöm inte djuren." — Ånej, — mor behövde ej vara orolig — Pelle skötte sig som en hel karl. Han plockade lingon hela dagen, sprang bara hem för att giva djuren vatten, sen körde han lingonen till den vänliga frun. Här blev han väl mottagen. Så kom betalningen. Pelle kunde knappt tro sina ögon. En 10-kronorsedel och ett stort paket. Pelle glömde nästan att tacka. Han lade paketet på kärran, och sedeln kramade han hårt i handen, och så bar det i väg hem.

Mor Anna hade kommit litet tidigare hem i dag, ty arbetet var slut på åkern. Hon undrade just var Pelle höll hus, då hon fick se honom komma springande med kärran, som om det gällt livet.

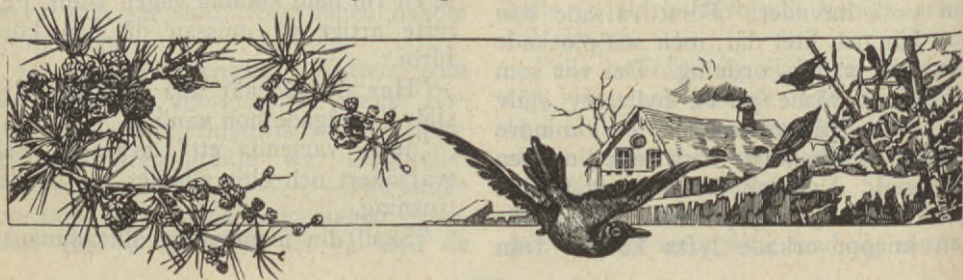
"Åh, mor, mor, se vad jag har! Kan du gissa! 10 kronor, som jag själv förtjänat." Han var så ivrig, så han knappt kunde tala.

"Lugna dig gosse! Hur har du fått så mycket pengar? Tala nu om allt för mig."

Och nu satte sig Pelle hos mor på förstugetrappan och berättade alltsammans, hur han hört henne bedja, samt hur han själv bedit Gud visa honom ett bra bärställe, "och tänk", sade Pelle till sist, "nu behöver du ej sörja mer, ty Gud hör allt vad vi bedja. — Men det var sant, jag fick ett paket också." —

Då mor hjälpt Pelle öppna paketet, befanns det innehålla en varm rock och ett par skor.

"Ser du Pelle", sade mor med tårade ögon, "Gud förmår giva oss långt mer än vi kunna bedja och tänka."

Rådjuret

mellersta Europas och Asiens skogar förekommer rådjuret ganska allmänt. Helst uppehåller det sig i lövskogar bland ungskog och buskar, bland vilka det har lätt att dölja sig, men det väljer även understundom barrskogen till sin uppehållsort. Rådjuret är betydligt mindre än sin släkting hjorten och uppnår en längd av en och en halv och en höjd av tre kvarts meter. Det är smidigt och vackert och har stora ögon och öron. Bockarna äro försedda med horn, men honorna sakna sådana.

Rådjuret ändrar färg efter årstiderna. Om sommaren är det rostrött och om vintern gråbrunt. Bukens och benens innersidor äro alltid vita.

I allmänhet leva rådjuren tillsammans i familjer. Om dagarna vila de i täta busknår. De äro mycket skygga och vaksamma, och det minsta buller är nog för att störa deras ro. Tro de sig hotade, taga de ögonblickligen till flykten. En äldre hona springer då i teten, och de övriga familjemedlemmarna följa efter och sist råbocken. Flyktande rådjur i skogen höras på långt avstånd, då de sätta i väg över buskar och nedfallna trädgrenar, och varken staket eller gravar kunna hindra dem i deras flykt.

Till och med större vatten kunna icke hindra dem, ty de simma med lätthet och klättra vigt uppför branta och steniga stränder.

Mot aftonen lämna de sin uppehållsort och begiva sig bort för att beta. Så länge de befinna sig i skydd av skogen, skrida de ganska sorglöst fram, men då de nalkas utkanten av skogen, iakttaga de stor försiktighet, emedan de av erfarenhet veta, att där lurar ofta faran på dem. När skymningen faller på, gå de sakta och försiktigt in på sädesfälten och åstadkomma där ganska stor skada.

I april eller maj föder honan en till tre ungar, som sorgfälligt vårdas av modern. Ungarna äro mycket näpna, då de skutta och hoppa omkring i skogen. Efter ett par vackors förlopp äro de så kraftiga, att de kunna följa modern på hennes vandringar.

De hava många fiender, som trakta efter deras liv. Värst av dem är räven, men även vildkatten, mården och uven angripa dem.

Unga rådjur tämjas lätt, men som äldre bliva bockarna ofta arga och hämndgiriga, så att de anfalla och svårt såra sina vårdare, varför de sällan hållas i fångenskap.

A. Walder.

Morgonbön

*Nu vaknar solen i östersky,
nu randas dagen så klar och ny,
och trasten sjunger
sin morgonbön,
och daggen glittrar
på tuva grön,*

*Och skogen hälsar med sakta sus
den nya dagen och solens ljus.*

*Och uti ljusnande morgonväkt
går fram en stilla, en helig fläkt,
Då syns i gruset
likt änglaspår.
då beder jorden
sitt Fader vår.*

*då går en lovsång, en bön så varm
till himlens Herre från jordens barm.*

Aster.

RÅDJUR

Det är icke fåfängt

Skriv en artikel för Barnavännen till dess jubileumsnummer", löd uppmaningen.

Ja, vad skulle jag skriva. Det förunnades mig ej att såsom en liten söndagsskolpilt äga tidningen. Några gudfruktiga sågsverksarbetare kommo ett fåtal gånger till mitt hem för att hålla söndagsskola, men någon söndagsskoltidning såg jag aldrig. Det var en förgäten landsbygd, som var min barndomsbygd.

Har Barnavännen fyllt någon viktigare uppgift? Och om så, vilken?

Medan jag grubblade däröver, började min tankevärld fyllas av syner, icke märkliga och bländande utan enkla brottstycken ur det mångskiftande livet, vardagshändelser, som man knappt lägger märke till. Minne och fantasi räcker varandra handen och hjälptes åt.

Där kom en käck liten flicka traskande längs bygdens väg. Den korta, tjocka flätan av ljust hår hoppade i takt med de bråda stegen och armarna svängde häftigt utefter sidorna. Inte var han översig vacker: hon var fräckig och uppnäst, men ändå var hon vacker. Hon var *sitt* hems solstråle, *sina* föräldrars starkaste föreningsband och rikaste glädjekälla.

Nu kom hon från söndagsskolan. Det var ingalunda föräldrarnas religiösa intressen som fört henne dit — för sådana ting voro de döda — men hon ville gå där, eftersom andra barn gjorde det. Och så fick hon väl gå då.

Hon bar sin tidning i handen. Tänk, att ha sin egen tidning! Inte kunde hon sträva igenom hela innehålllet, och ännu mindre gjorde hon sig besvär att söka fatta den djupare meningen i allt. Skulle man begära det av en liten yrhätta, hos vilken barnets omätligt rika fantasi utfyllde varje minut med syner och drömmar.

Men i tidningen fanns det härliga bilder, som blevo nya utgångspunkter för den flygande fantasiens outtömliga skaparkraft. Med lysande ögon betraktade hon dem. Och bilderna och berättelserna trängde omedvetet in i hennes själ, dröjde på ytan en minut, sjönko, djupare, djupare, glömdes för nya intryck — för att inne i själens hemligaste värld omärkligt *börja ett daningsarbete* eller slumra, tills ett det mognare livets "något" skulle väcka dem till liv och göra dem till räddande änglar.

Kommen in kastade hon tidningen i fönstret, hängde sig vårdslöst framöver bordet och drack sitt kaffe, dinglande med benen under bordet, tackade för kaffet och sprang från alltsammans till barnets glada lek.

Där låg Barnavännen i fönstret. Solen gassade, och papperet blev brunt. Någon dag senare tog modern och stoppade den bland ortstidningarna i tidningshallaren på väggen.

"Han har makt på jorden att förlåta synder", stod det med kraftig rubrikstil på första sidan. Hon undgick ej att se det men ville inte läsa vidare. Hon ville inte göra närmare bekantskap med innehålllet, det oroade blott.

"Fast det vet en väl, att en ä en syndare", suckade hon.

Litet längre fram låg tidningen under fars tallrik, när hon ställt fram vällingen för kvällsmåltiden. Den var het, far ville ha den så, och färgen kunde gå av bordet, om inte tidningen lagts under.

Far åt under tystnad. Han hade arbetat hårt, det såg man på handens lätta skälvning, och det smakar föga när man är dödstrött. Nu sköt han undan tallriken, satte armbågarna på bordet, stirrade rakt framför sig och tänkte ingenting. Slutligen föllo hans ögon på tidningen, han vände på den och såg in-

tresselöst på bilderna. Där log ett gossansikte mot honom, så strålande rent, så fullt av barndomens ljuvhet, att han plötsligt vaknade till. Och hans fantasi, som blivit stel och ovig under dagarnas trälgång, började vakna och röra sig.

Länge satt han där. Vad såg han? Jag vet det icke.

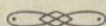
Vad skulle du ha sett?

Han tog sig mod att läsa den lilla uppsatsen om Människosönens makt att förlåta synder. Den kvällen låg han länge vaken, trots tröttheten, långt efter det de andra slumrat in. Och han, som vet och känner allt och alla, hörde den

natten ett tilltrampat och förfruset hjärtas första trevande suck.

Det var en detalj av tankens syner. Och när jag nu ser Barnavännens många tusen exemplar packas in för avsändning från Svenska Missionsförbundets Expedition, då vet jag, att det icke är några nummer av stela bokstavsradar, gamla upprepade satser och döda bilder som gå ut — det är mångtusende ljustrålar, svaga reflexer av allt livs ljus, som kastas ut över landet, in i städernas och landsbygdens hem för att utföra en mission, vars räckvidd endast Herren känner.

Joh Gustafsson.

B Ö N

Långt bortom rymden vida
längre än solar gå,
högre än stjärnor tindra
den bedjandes suckar gå.

Anden från stoftets världar
lyfter sitt vingepar,
klappar på himlaporten
och söker sitt hem, sin far.

Ringaste barn, som beder,
lever oändligt tryggt,
mäktar långt mer än hjälten,
som starkaste fästen byggt.

Mätte vi aldrig glömma,
var vi i världen gå,
att till Guds eget hjärta
den bedjandes suckar nå.

Aster.

Bibelläsning

för veckan 24—30 sept. enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

24 M. 2 Mos. 13: 17—22 Molnstoden och eldstoden.

25 T. 2 Mos. 14: 1—14. Förföljda av Farao.

26 O. 2 Mos. 14: 28—31. Herren frälste Israel.

27 T. 2 Mos. 15: 1—10. Befrielsesången.

28 F. 2 Mos. 15: 11—21. Din arms väldighet.

29 L. Ps. 106: 1—12. Räddningen.

30 S. 2 Mos. 14: 15—27. Uttåget ur Egypten.

SÖNDAGSSKOLTEXTER.

Söndagen den 30 sept.

Småbarnsavdelningen:

Josef förlåter sina bröder. 1 Mos. 45: 1—15.

Minnesvers: Varen goda och barmhärtiga mot varandra, och förlåten varandra. Ef. 4: 32 a.

Mellanavdelningen:

Uttåget ur Egypten. 2 Mos. 14: 15—27.

Minnesvers: Genom tron drogo de fram genom Röda havet likasom på torra landet; men när egyptierna försökte gå samma väg, dränktes de. Hebr. 11: 29.

Övre avdelningen:

Jesus drives ur Nasaret. Luk. 4: 16—31.

Minnesvers: Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom. Joh. 1: 11.